

1

Mardan, Pakistan, 03.00 uur

Joe Gardner zat met een AK-47 op schoot in de Toyota Land Cruiser. Het was volle maan en de weg en de woestijn eromheen vormden een grote grijze vlakte, alsof over alles een laag as lag. Het vierkoppige team was op 45 kilometer ten noorden van Pesjavar, hartje talibanland, en stond op het punt om tot actie over te gaan.

Gardner zette de motor af. Tijd om de benen te strekken. Hij was de laatste van het team die uit de Cruiser klauterde, zijn goretex Timberlands knerpten zacht op de ovenharde grond. Buiten was het 48 graden, de hitte sloeg hem hard in zijn gezicht en perste zijn longen samen. Hij pakte de greep van zijn AK-47 stevig vast. Zijn linkerhand zat onder de muggenbeten en hij moest zich inhouden om niet te krabben.

De Cruiser stond langs een kapotgereden weg die dwars door het zuidwesten van de Pakistaanse stad liep. Het Khybergebergte domineerde de westelijke horizon, liet de asfaltgrijze lucht zijn scherpe zwarte tanden zien.

John Bald kwam naast Gardner staan en zei: ‘Veertig meter. Laatste huis rechts.’

Hij strekte zijn arm naar het zuiden. Gardner tuurde langs de brede schouder van zijn beste vriend de weg af en nam het gebouw op

waar Bald naar wees. Een donker gebouw, twee verdiepingen, met rechts wat iele bomen, een geelbruin grasveld en een stel acaciastruiken. Links van het gebouw waren wat winkels waar ze elektronica en mobiele telefoons verkochten. Ze waren dicht, maar hun etalages wierpen een zwak licht op straat.

‘Weet je het zeker?’ fluisterde Dave Hands schor en hij knikte naar het ECM-opsporingsapparaat dat Bald in zijn handen had.

‘Tweehonderd procent.’

Het knipperende rode lampje op het apparaat weerkaatste op de scherpe lijnen van Balds gezicht. Gardner en hij waren kameraden vanaf het moment dat ze beiden geselecteerd waren. Na afloop van de meedogenloze gesimuleerde marteling was Gardner met de andere kandidaten naar een kamer gebracht, waar Bald met een knipoog tegen hem had gezegd: ‘Stelt geen reet voor.’ Hij was Schotser dan een doedelzak en had een glimlach die constant ergens tussen geamuseerd en doortrapt zweefde. Gardner keek ingespannen naar het apparaat dat Bald in zijn hand had. Het was ongeveer even groot als een iPhone, maar in de enorme, eeltige knuisten van zijn maat leek-ie in de was te zijn gekrompen.

Dave Hands tuurde met samengeknepen ogen naar het gebouw.

‘Volgens mij is er geen hond.’

‘Tariq Afridi is de leider van de Pakistaanse taliban,’ antwoordde Bald en hij stopte het opsporingsapparaat in de zak van zijn *salwar*. ‘Hij is een grote vis en we weten precies waar we hem kunnen vangen, en dat is dáár.’

De SAS-mannen hadden Pakistaanse kleren aan. Maar onder hun *kameez* droegen ze een Viper-aanvalsvest met vier zakken voor magazijnen en drie die ze hadden volgepropt met survivalmateriaal: kompas, kaart, aansteker, gouden munten, waterzuiveringstabletten, zakmes, paratouw.

Ze waren nu vijftig meter van het gebouw aan de andere kant van de weg naar Ragesj, die voor 90 procent uit gaten en modder in plaats van asfalt bestond. Bald liep voorop, Hands daarachter, gevolgd door Gardner. De vierde man in het team was een Amerikaan. Anthony Shaw was een Navy SEAL met ogen die zo koud waren als een beeld en lippen als potloodstreepjes, die alleen van elkaar gingen als hij uit

Korintiërs citeerde. De SAS-jongens waren niet gelovig en hadden de draak gestoken met Shaw toen hij ineens met Bijbelteksten begon te smijten. Ze noemden hem nu de Prediker. En om eerlijk te zijn, hij vatte het allemaal goed op. Hij was toegevoegd aan het team omdat het een Amerikaans-Britse operatie was, al hadden Gardner en Bald zich wel afgevraagd of hij de missie niet in gevaar zou brengen. Het gerucht ging dat Shaw niet had meegedaan aan de Bin Laden-klus omdat ze bij de SEALs vonden dat de bijna twee meter lange, 150 kilo zware Afro-Amerikaan in gevechtssituaties nogal een driftkikker was, dat het bloed hem iets te snel naar het hoofd steeg.

‘Jezus, man,’ had Bald tegen Gardner gezegd toen ze tijdens de voorbereidingen van de operatie even alleen waren. ‘Als de Amerikanen al vinden dat hij te enthousiast is, dan moet die gozer wel heel erg schietgraag zijn.’

Ze verplaatsten zich snel langs een akker met rijp koolzaad, die zich uitstreckte naar het heuvelige noordoosten van Mardan. Ze liepen op ongelijke afstand van elkaar, want een keurig rijtje bewegende figuren zou meteen worden opgemerkt.

Nog twintig meter naar het gebouw. De vier mannen verzamelden in de schaduw van het groepje himalayadennen dat op achttien meter van het gebouw stond. De afhangende takken en naalden schommelden in de licht verkoelende bries. Een mooie dekking voor de mannen. Vanuit het gebouw konden die kerels van Afridi hen hier echt niet in het vizier krijgen.

De mannen hadden een AK-47 van het type dat werd gebruikt door de Albanese terrorismebestrijdingsdienst. Bij dit model, de zogeheten ASH-78 Tip 3, kon je kiezen voor enkelschots, drie schoten achter elkaar, of volautomatisch. Hands had onder de loop van zijn wapen nog een granaatwerper zitten. In de houten kolf van het wapen van Gardner zat een barst van vijftien centimeter en om het magazijn zat duct tape omdat anders de kogels eruit konden vallen.

Gardner gebaarde naar Hands en Shaw.

‘Jullie gaan achterom,’ zei hij. ‘Zodra jullie ons aan de voorkant horen schieten, gaan jullie via de achterdeur naar binnen en leggen iedere klootzak om die zo dom is jullie in de weg te lopen.’

‘En als er geen achterdeur is?’ vroeg Hands.

‘Dan pak je maar een raam, eikel. John en ik nemen de begane grond. Jij gaat met Everton naar boven.’

Gardner verliet als eerste hun positie achter de dennenbomen. Ze gingen nu geruisloos te werk. Praten was verboden. Ze wilden Afridi en zijn trawanten niet wakker maken. Een stemmetje in zijn hoofd waarschuwde Gardner: Verknal dit niet. Er staat veel op het spel. In dit gebouw bevindt zich Tariq Afridi, leider van de terreurgroep Therik-i-Taliban.

De Pakistaanse talibanbeweging was de slechte tweelingbroer van het Afghaanse moederbedrijf. Die broer was verantwoordelijk voor een golf van aanslagen op coalitietroepen aan de andere kant van de Durandlijn. De pennenlikkers van Defensie spraken van AfPak: het vage grensgebied tussen Afghanistan en Pakistan waar de taliban hun toevlucht hadden gezocht.

Op dit moment, zo wist Gardner, brachten de beveiligers van Afridi een tv-ploeg naar een schaars gemeubileerde kamer met een zandvloer. Na maanden onderhandelen had Afridi ingestemd met een interview voor een plaatselijke nieuwszender die de taliban een warm hart toedroeg.

Maar wat Afridi en zijn mannen niet wisten, was dat de cameraman van MI6 was. En dat in de staafmicrofoon van zijn Sony DSR-300 videocamera een ECM-zender zat. En die zender leidde het team van Gardner nu rechtstreeks naar de hoofdprijs.

Twaalf meter tussen de SAS-mannen en hun doelwit. Gardner keek over zijn schouder naar Hands en Shaw. Hij gebaarde dat ze rechts langs de zijkant van het gebouw moesten gaan. Zijn mannen wisten van de tv-ploeg, maar meer info hadden ze eigenlijk niet. Ze hadden geen flauw benul hoeveel beveiligers Afridi om zich heen had en moesten dus uiterst behoedzaam te werk gaan.

Hands en Shaw liepen weg langs de gesloten luiken van een tabakswinkeltje. Ondertussen liepen Gardner en Bald rechtstreeks naar de deur. Gardner versnelde zijn pas en ging Bald voorbij. Twaalf meter werd tien meter.

Toen zagen ze de voordeur openzwaaien. Gardner dook weg in de fraaie portiek van de winkel naast het gebouw. Een fractie van een seconde later deed Bald hetzelfde. Ze hurkten neer in een web

van schaduwdraden en zagen een bewaker uit het gebouw komen. Hij deed de deur achter zich dicht.

Maar negen meter tussen hem en Gardner. Een gedrongen vent. Kwabbige kop, geen schoenen. Hij slingerde zijn rpk aanvalsgeweer over zijn schouder en bracht zijn handen als een kom voor zijn gezicht. Het puntje van zijn sigaret gloeide op als een sintel. Hij keek de andere kant op, was zich totaal niet bewust van Gardner en Bald.

Langzaam en behoedzaam trok Gardner zijn Fairbairn-Sykes gevechtsmes uit de schede aan de gordel onder zijn kameez. Hij voelde de zwakke, lauwe adem van Bald in golven tegen zijn schouder komen. Met het mes in zijn rechterhand kroop hij de portiek uit in de richting van de bewaker.

Zes meter. De bewaker krabde aan zijn elleboog. Rook walmde uit zijn neusgaten. Gardner was vier meter bij hem vandaan... Drie... Zijn bloed ruiste in zijn oren, zijn warme adem sijpelde weg. De bewaker leek nog niets door te hebben. Hij boog zijn knokige tenen.

Twee meter...

Gardner hield zijn adem in. In zijn keel vormde zich een blok ijs. Eén...

Geruisloos kwam hij vanuit hurkstand omhoog totdat hij vrijwel rechtop stond, zijn knieën iets gebogen en zijn rug enigszins gekromd, waarna hij zijn duim en wijsvinger zo draaide dat de punt van het gladde, ranke lemmet naar zijn doelwit wees.

Het maanlicht weerspiegelde op het lemmet. Op het dwarsstuk stond 'England'.

Nu!

In een vloeiende beweging stak Gardner het mes schuin omhoog de schedelbasis in.

Een dodelijke steek. De punt van het mes gleed onder de schedel door en drong de hersenschors binnen. Gardner voelde dat hij iets raakte wat hard maar kneedbaar was, zoals stopverf. Hij legde zijn linkerhand op de mond van de bewaker. Met een snelle polsbeweging draaide hij het mes. De bewaker trilde. Bloed sijpelde uit zijn hoofd, stroperig als ruwe olie. Gardner liet de man langzaam zakken, rolde hem op zijn borst en trok het mes met een ruk uit zijn hoofd. Er kleefden stukjes hersenen aan. Gardner veegde het af aan de

grond, het bloed in de groeven kreeg hij niet weg.

Bald was inmiddels weer bij hem, had zich rechts van de deur opgesteld. Gardner stopte zijn mes terug in de schede en glipte naar de andere kant van de deur. Hij hield zijn adem in. De deur was van hout en zag er niet al te stevig uit. Bald knikte naar hem, dacht kennelijk hetzelfde. Gardner stak drie vingers naar hem op.

Drie tellen...

Bald zette zijn voeten wat verder van elkaar, iets meer dan schouderbreedte, om vanuit een stabiele, stevige stand te kunnen schieten. Toen ging Gardner pal voor de deur staan, met zijn gewicht op zijn linkervoet. Hij hief zijn rechterbeen, bracht het naar achteren en gaf op borsthoogte een trap tegen de deur.

De rubberzool van zijn Timberland was een paar centimeter van de deur verwijderd toen een explosie zijn wereld op zijn grondvesten deed schudden.

03.17 uur

De deur schoot uit zijn scharnieren en knalde tegen Gardner aan, die het gevoel had geramd te worden door een 2-tonner. Hij werd teruggeworpen en landde vier meter van de deur op zijn rug. Hout-splinters priemden zich in zijn handen en gezicht. Een gloeiend hete wind woei langs zijn gezicht. Zijn oren gonsden als een stemvork.

Boobytrap, dacht hij toen hij daar lag. Hij krabbelde op en tuurde door de rook. Bald stormde al naar binnen. Gardner strompelde een tel later achter hem aan. Enkele schoten galmden door de zinderende lucht. Binnen schreeuwde iemand.

Gardner baande zich een weg door de dichte rook. Zijn ogen traanden, maar toch zag hij kleden aan de muur, een voorraad munitiegordels en raketwerpers in de ene hoek en een eenvoudig *tandoor* in de andere.

Bloedstrepen op de zandvloer, vermengd met granaatscherven.

De rook werd iets dunner. Gardner zag een hand op de vloer. De rook trok langzaam weg. De hand zat vast aan de arm van een Arabisch ogende man die met zijn gezicht in het zand lag. Gardner greep hem bij zijn zwarte haar en tilde zijn hoofd op. Hij keek in de ogen van de m16-man. Dat wil zeggen: hij keek in het glimmende zwarte gat waar zijn ogen hadden moeten zitten. Het zag eruit alsof iemand

ze uit zijn hoofd had gelepeld. Vreemd genoeg leefde hij nog wel, zijn borst ging stuiptrekkend op en neer en zijn schuimende mond hapte naar lucht. Hij probeerde iets te zeggen. Gardner knielde naast hem neer en hoorde een zacht ploffen in zijn borst.

‘Wie heeft dit gedaan?’ vroeg Gardner.

‘Afridi,’ kreunde de man. ‘Hij heeft... iedere...’ Hij maakte zijn zin niet af. Hij hoestte, gaf een dik, zwart slijm op. Gardner zag hoe de man gorgelend het tijdelijke met het eeuwige verwisselde. Toen hoorde hij weer schoten. Een enkel schot gevolgd door een fel salvo van drie schoten.

‘Godver!’

Dat was Hands. Gardner liep naar de boog achter in de kamer, die naar een gang leidde die zo smal was dat zijn schouders langs de muren schuurden. Aan het einde van de gang was een simpele houten trap. Hij rende de gang door en hoorde nog twee schoten. Dichterbij nu. Boven, dacht hij. Hij vloog naar de trap. Opeens zag hij links een lage opening, eerder een soort alkoof dan de toegang tot een kamer. Overal op de grond zag hij glinsterende vlekken zo groot als sneeuwvlokken. Diamanten. En Bald. Zijn maat zat op zijn knieën bij de diamanten en harkte ze met zijn vrije hand bij elkaar. Gardner keek hem op zijn rug.

‘Wat ben jij nou aan het doen, man?’

Bald verstijfde. Maar hij herstelde zich snel en schoot overeind.

‘Alleen maar wat...’

‘Jezus,’ onderbrak Gardner hem bits. ‘Waar zijn onze maten?’

‘Moet je kijken wat die Afridi hier heeft liggen,’ zei Bald. Hij schopte wat zand over de diamanten en deed alsof hij Gardners vraag niet gehoord had. ‘Net het hoofdkantoor van De Beers.’

‘Zet het uit je hoofd. We gaan de trap op.’

Gardner ging voorop en rende met twee treden tegelijk de trap op. In zes grote stappen was hij boven, Bald volgde twee meter achter hem. Bij Gardner liep het zweet vanaf zijn nek over zijn rug.

‘Hands? Shaw?’ riep hij. Stille, en de zwavelachtige geur van een afgevuurd wapen, waarvan thrillerauteurs altijd denken dat het cordiet is. Op zijn tong proefde hij de smaak van verbrand chloor.

Gardner zwaaide zijn wapen naar rechts, zijn wijsvinger oefende

lichte druk uit op de trekker, iedere klootzak die hij zag zou hij te grazen nemen.

Het was een flinke overloop. Tegenover de trap stond een rits AK-47's en raketwerpers tegen de muur en er lag een stapel handgranaten. Links was een deur. Op de drempel lag een lijk. Gat achter in z'n kop. Groot, diep en rond. Zo'n gat waar je een sinaasappel in kwijt kon. Bij het wapentuig lag nog een lijk. De bruine *kameez* zat vol kogelgaten, in de muur zaten er ook nog een stuk of vijf, en rond zijn blote voeten was de vloer bezaaid met hulzen.

Dave Hands stond rechts van de strijders en klikte een nieuw magazijn met dertig kogels in zijn geweer. Shaw stond naast hem, achter zijn enorme borstkas kon je nog een stukje van het raam zien dat uitkeek op de weg naar Ragesj.

'Geen spoor van Afridi?'

'Nergens te bekennen.' Hands schudde spijtig zijn hoofd.

Bald klikte met zijn tong. 'Hij wist dat we kwamen.'

Gardner zei niets.

Shaw draaide weg van het raam en keek naar Gardner. 'We krijgen gezelschap.'